

for grønlandske produkter, har man anvendt den fremgangsmåde, at det offentlige har tilbageholdt indtil $\frac{1}{3}$ af de beløb, der skulle udbetales, til dækning af vedkommende fordring.

Det kan ikke forventes, at dette system vil være fyldestgørende under den udvikling, som må ventes i den kommende tid i Grønland, idet det må påregnes, at erhvervslivet efterhånden i et vist omfang vil blive frigjort fra forbindelsen med de offentlige institutioner, ligesom private investeringer, som med tiden må ventes, vil gøre spørgsmålet om fyldestgørelse gennem udlæg i fast ejendom eller løsure mere aktuelt.

Det vil ikke være praktisk muligt at pålægge kredsdommerne at medvirke direkte ved tvangsfuldbyrdelse, og det bliver derfor politiet og kommunefogederne, der i Grønland kommer til at udøve den virksomhed, som i Danmark er henlagt til den judicielle myndighed (fogeden).

Til sikring mod misbrug af denne myndighed er der i § 5 tillagt parterne eller eventuelt trediemand ret til at kræve indsigelse mod fuldbyrdelsen indbragt for vedkommende underret.

I § 1 angives det, på hvilket grundlag myndighederne skal kunne yde bistand ved fuldbyrdelsen. Der bliver her, jfr. stk. 1, nr. 1, i første række tale om i Grønland afsagte endelige domme eller indenretlige forlig.

Bestemmelsen i nr. 1 om fuldbyrdelsesfristen afviger fra den tilsvarende bestemmelse i retsplejelovens § 487, stk. 1, derved, at fristen ikke som i § 487 sættes til 15 dage fra dommens afsigelse, men som hovedregel, medmindre dommeren har truffet anden bestemmelse, er lig med ankefristen, 8 uger. Domme afsagt af landsretten som 2. instans vil straks kunne fuldbyrdes.

Såfremt den, der i henhold til dommen skal udrede noget, inden ankefristens udløb giver bindende afkald på anke og under fuldbyrdelsesforretningens foretagelse ikke anfægter afkaldet, vil afgørelsen kunne eksekveres inden ankefristens udløb. Opstår der derimod tvist om afkaldets gyldighed, må spørgsmålet, inden fuldbyrdelsen kan gennemføres, afgøres af retten, jfr. § 5.

Nr. 2 vedrørende underholdsbidrag svarer til den ved lov nr. 133 af 7. maj 1937 om inddrivelse og sikring af underholdsbidrag fastsatte adgang til inddrivelse af underholdsbidrag ved udpantning, jfr. lovens § 5.

Til nr. 3 bemærkes, at der endnu ikke i Grønland findes noget egentligt realkreditinstitut. Da det imidlertid må påregnes, at der i den kommende tid af det offentlige vil blive ydet betydelige lån til etablering af

boliger og erhvervsvirksomheder, er det af betydning allerede nu at give hjemmel for, at forfaldne ydelser i henhold til sådanne låneaftaler skal kunne fuldbyrdes uden dom eller forlig.

I nr. 4 tillægges der domme eller forlig, der er eksegible i Danmark, samme fuldbyrdelsesvirkning som grønlandske. Heri må også indbefattes udenlandske domme, der efter en med hjemmel i retsplejelovens § 479 indgået overenskomst skal være eksegible i Danmark, jfr. den under 16. marts 1932 indgåede konvention mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om anerkendelse og fuldbyrdelse af domme (bekendtgørelse nr. 177 af 10. maj 1933).

Landsdommeren kan efter stk. 2 træffe bestemmelse om, at krav, der — selv om der ikke foreligger dom eller forlig — kan fuldbyrdes i Danmark, jfr. således retsplejeloven § 478, stk. 1, nr. 3—5, og førnævnte lov om inddrivelse og sikring af underholdsbidrag, samt udenlandske domme og forlig, der ikke omfattes af en særlig fuldbyrdelseskonvention, skal kunne inddrives i Grønland.

Til § 2.

Bestemmelsen omhandler de forskellige tvangsfuldbyrdelsesmåder.

Under hensyn til det betænkelige i at bryde med den praksis, der hidtil, jfr. ovenfor ad § 1, er fulgt med hensyn til inddrivelse gennem løntilbageholdelse, har man i stk. 2 til dels i modsætning til reglen i retsplejelovens § 511, stk. 3, givet adgang til indsættelse ikke alene i forfalden, men også i fremtidig arbejdsløn.

Endvidere hjemles der adgang til egentlig udlæg i effekter med henblik på salg af effekterne. Reglen i § 5 omfatter også de tilfælde, at der opstår tvivl om fremgangsmåden ved afhændelsen af effekterne.

Til § 4.

I denne bestemmelse gives der debitor et særligt transgbeneficium. Under hensyn til usikkerheden med hensyn til det fremtidige prisniveau i Grønland har man afstået fra at fastsætte bestemte beløb således som sket i retsplejelovens § 509. Det er dog en selvfølge, at effekter, der er nødvendige til skyldnerens og hans families nødtørftige livsførelse, ikke må gøres til genstand for fuldbyrdelse. Endvidere bør der ved udlæg i løntilgodehavende kun tilbageholdes en passende procentdel af lønnen, f. eks. som hidtil $\frac{1}{3}$.

Også tvist med hensyn til forståelsen af § 4 kan indbringes for retten i overensstemmelse med § 5.